

afectades o a la ingestió de líquid medicat, ço que pot obtenir-se receptant trociscos o per la irrigació faríngea.

L'antic ús d'algunes gotes de tintura de clorur ferri diluït amb aigua en el tractament de l'escarlatina, sens dubte deu el principal mèrit a l'efecte astringent de la gola.

Irrigació faríngea.—Quan es torna fètida la gola d'una criatura o d'un noi que no pot gargaritzar bé i s'ha de netejar, com pot succeir en la diftèria i en l'escarlatina, no hi ha res que compleixi tan bé el comès com l'irrigació abundosa amb sèrum fisiològic i fins amb aigua tèbia. La criatura, amb els braços embolicats amb una manta assegurada amb agulles imperdibles, es col·loca cap per avall en la falda de l'infermera i s'hi llença el líquid amb la cànula d'una xeringa, al darrera de la gola, en els intervals entre les inspiracions. El líquid s'escapa a la boca i nas arrossegant moltes vegades quantitats sorprenents de més pus i escafel. La irrigació es cotinua fins que queda net. Es millor no afegir cap medicament, car és molt probable que s'ingereixi una gran part de l'aigua.

ADMINISTRACIÓ PERLINGUAL

Sembla que els metges reconeixen prou bé la facultat absorbiva de la mucosa bucolingual i, sobretot, sublingual i la rapidesa amb què poden penetrar els medicaments en la circulació general. S'afirma que l'espai sublingual ofereix una via més directa a l'esmentada circulació que l'estómac.

Paulson (1), que va ésser el primer a introduir aquest mètode fa vint anys, declara que faria bé qualsevolga en "refrescar-se la memòria, mirant-se l'espai sublingual en el mirall més proper i fixant-se amb la prima membrana, la zona considerable i grans venes, de la qual denoten una lliure circulació arterial i venosa. Sempre lliura, mai està saburrat, com la llengua, mai la cobreix el mòm, com succeeix sempre en l'estómac quan es troba en rebellió activa o disfressada per l'aliment semidigerit". Altrament, la sorprenent eficàcia de l'administració perlingual, deguda a que els medicaments aplicats, no solament

fan evadir els ferments digestius, sinó que també, i molt més que per via peroral, l'influència destructora de les cèl·lules apàtiques, aquests guardes sempre alertes de l'organisme contra lestoxines que penetren per la seva via habitual, la vena porta.

"La única preparació necessària és glopejar, si la boca està seca. Una pastilla hipodèrmica pulveritzada amb la punta d'un trempa-plomes en un paper doblegat en el centre, i col·locada precisament darrera de les dents, després de tornar la llengua a la seva posició normal, s'absorvirà als pocs segons. Es pot comptar amb l'efecte complet de la dosi, quasi a l'acte." En cas d'urgència, una pastilla de morfina i atropina, administrada d'aquesta manera, calma el dolor millor que res i una tauleta de morfina provocarà molt aviat l'emesis. Comparada amb la via hipodèrmica, Paulson considera que la perlingual és més ràpida, més fàcil, més segura, més neta, i molt fidedigna. No s'han de pendre precaucions per l'esterilització, i pot emprar-la qualsevolga sense l'assistència personal del metge. El que s'ha de recordar és que el malalt no ha d'ingerir fins que desaparegui el gust del medicament. Fundant-se en la seva pròpia experiència, Cooper (2) i Murtz (3) confirmen tot l'expressat per Paulson sobre la superioritat del mètode.

No solament l'espai perlingual, sinó també la resta de la mucosa bucal, i fins el dors de la llengua, estan dotats de la facultat absorbent, malgrat que probablement varien molt la facilitat i rapidesa amb què l'esmentada membrana deixa passar diversos medicaments, i es necessiten amb urgència molts experiments exactes per a determinar un punt tan important.

Bachem (4) esmenta els experiments practicats en 1912 en els conills traqueotomitzats, als quals va lligar l'esòfag i que van absorbir tan clorur de potasi per la boca que varen eliminar-ne 20 per cent en l'orina. També absorbiren amb rapidesa quantitats apreciables de iode àcid salicílic, àcid fènic, morfina, nitrat d'estricnina i antipirina. Els breus experiments en l'home foren negatius e nel iode i dèbilment positius amb l'àcid

(2) COOPER, P. R.: *A Note on Sublingual Medication, Practitioner* 97: 493 (Nov.) 1916.

(3) MURTZ, A. P.: *Sublingual Medication, Practitioner* 97: 582 (Dic.) 1916.

(4) BACHEM: *Resorption von Arzneimitteln in der Munchhohle, Klin. Wchnschr.* 3: 461 (Març 11) 1924.

(1) PAULSON, W.: *Sublingual Medication, Practitioner* 97: 389 (Oct.) 1916.